

ffete i Krimkrigen. Det ffete jo kun som en Prøve, der var i den Grad i sin Værdom, at den ikke kan sammenlignes med den nuværende Tids Opfindelse. Der er jo siden den Tid forløbet næsten en halv Menneftalder. Det var først i den nordamerikanske Krig, at det Vaaben, hvorom vi her tale, fandt en faadan Udvidelse og Anvendelse, at man troftig kan fige, at det er en Ting, som ikke en eneste Regjering — det troer jeg, man maa have lagt Mærke til — i et Land, som har Sømagt, har været i Tvivl om, hvorvidt den ogsaa burde anvendes eller ikke. Jeg troer ikke, at man kan paavife et eneste Sted, hvor det er blevet anfeet som tvivlsomt. — Det ærede Medlem fra Høen (Zeilan), hvis Tale nærmest gav mig Anledning til at bede om Ordet, jagde ironift, at diſe Torpedeer gjorde i den Grad Gavn, at, hvis den ærede foregaaende Talers Udfagn stod til Troende, faa behøvede man ikke længere nogen Flaade. Jeg mener, at dette var en uheldig Bending; der er jo Ingen, der har tænkt paa, at man kunde affkaffe Infanteriet, fordi man opfandt Kanoner, og ligefaaletid kan man spare Flaaden, fordi man har Torpedeer. Det ærede Medlem kaldte det et tvivlsomt Vaaben. Ja, mine Herrer, for 4 Aar fiden var der ogsaa et Vaaben, som var tvivlsomt i Europa; det var deſværre tvivlsomt, ja, det var faa tvivlsomt, at man fandt det under fin Værdighed at troe om det, at det kunde bruges, men man lærte deſværre, at det kunde bruges. Det var Bagladegeværet, det blev deſværre ikke mere tvivlsomt. Lader os dog ikke endnu engang blive et Bytte for Tvivlen, faaledes som vi bleve det dengang! Der blev fagt, at vi ikke ffulle prøve paa at overføre Forhold fra andre og ffore Lande paa vort Land. Jeg figer, at dette i mine Dine er faa urigtig en Sætning, som en Sætning nogensinde kan være, og jeg figer dette faa stærkt, jeg kan, fordi jeg hørte, at ærede Medlemmer her i Thinget gave deres Bisald til denne Tale. Alle civiliferede Nationer ere faaledes forbundne med hveandree, at det er vor Pligt at have Dinene aabne; det, som vi ffulle være varffomme med, er ffet ikke at overføre fra andre og

ffore Lande til os, hvad Godt der findes der, men vi ffulle være varffomme med Maaden, hvorpaa vi benytte det, der ffere i andre Lande; i den Henseende ffulle vi være faa varffomme som muligt, men paa alle Punkter ffulle vi have et vaagent Die og et aabent Dre for, hvad der ffere paa andre Steder. Hvis vi ville have et Forffvar, maa det, hvad Indholdet angaaer, virkelig være tidffvarende; men det gjælder om at bestemme dets Omfang, om at bestemme: faa langt kunne vi gaae, og længere ikke. Det vilde jo være Banvid af os, om vi ffrafte os ud over, hvad vi kunne. Men naar faaledes Omfanget er beffemt, faa ffal Indholdet være tidffvarende, thi ellers handler man i høieffe Grad urigtigt med vort Fædrelands Søner, naar man sender dem ud i Kamp mod Sjenden; de have ligefaa fuldt et Mod og ligefaa ffor Fædrelandsffjærlighed, men de have ikke de ffamme Vaaben. Lad dem idetmindffe i den Henseende være ligeffillede med Sjenden. Lader os gjøre vor Hær og Flaade faa lille, som vor finantffielle Tilffand tvinger os til, men lad de Vaaben, vi anffaffe, være tidffvarende. Derfor vil jeg tilraade det høie Thing at ffemme for Sagens Dvergang og dens beffandtige Fremme.

L. C. Nyholm: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Jeg ffal gjøre det ærede Medlem opmærffom paa, at han allerede har haft Ordet to Gange; men hvis det er for en meget kort Bemærkning, ffal jeg give det ærede Medlem Ordet.

L. C. Nyholm: Den næffforegaaende Taler (Müller) yttrede Tvivl om Rigtigheden af de Talfføreller, jeg opgav med Hensyn til Udelæggelsen af Skibe ved Torpedos under den nordamerikanske Krig; jeg ffal tillade mig at gjentage Tallene; det var 7 Monitorer og 11 ffvære Krigffkibe, der bleve ødelagte. Min Rilde anfeer jeg for paalidelig.

Krigsministeren: Det vilde have været mig ligefaa hjært som det ærede Medlem for